

(כתבה דרומית)

כבכל יום, יצא גם היום כת-בנו אל גבול ישראל כדי לראות את יורם המיזרחי מעבר לגדר. הרי כתבתו:

ערפילי הבוקר שוב הזחיבו לאורך גדר הפטרולים הצפונית. שום תכונה מיוחדת לא נראתה לעין. הקיבוצניקים עיבדו את שדותיהם, המטפלות שיחקו עם פעו-טותיהן ויורם המיזרחי הסתובב עם צל-מו ליד הגדר, וניסה לפתות איכרים לבי-נוניים. האם היה זה מוג'האוור הנאת, או שמא הפוגה במתיחות? לאללה פית-רוניס...

כתבנו בפעולה
ליד גדר הדרום משגשת

„אהלאן יורם, קראנו לעברו, „אהלאן אחמד, ענה יורם. „איך חוגגים אצלכם את חגי-הפורים?“, „התחפשנו לליצנים ולמלכות-אסתר, ענית לו בבדיחות-חדעה. „ואיך המוראל?“, שאל יורם. „מאה אחוז, אינשאללה, עניתו.

פלאח המזרחי
לא מודאגים, המוראל גבוה

נראה כי המאבק הפנימי המתחולל בין יורם ובין מערכת „מבטלחדשות“, לא נתן את אותותיו על פני השטח. גם הדי חירות לא נשמעו באיזור פסטוראלי זה, האפוף עננת חוד קדומים אפרפרה המתעבה במיוזוי רטטים מעל מיסגת ה-ג'רמק הגא. ליווינו במצלמתנו את יורם שחזר ל-ביתו, ובעזרת העדשה הטלסקופית שבר-שותנו הצלחנו לחדור מבעד לחלוננו שעה שהכתוב דבריו אל הרשמקול והתקשר למנות שתעביר את הסרט לירושלים. עוד יום שיגרתי הגיע לסימומו על כביש חצפון. נשוב מאר.

וייצמן: המדינה צריכה לתת גז - אך אין מי שילחץ על הדוושה

„ואז להחליף את האור ברמזור ה-מדיני-חברתי-כלכלי שלנו מאדום ל-ירוק, ולנוק במלוא העוצמה קדימה. זה צריך להיות היעד המרכזי שלנו - קדימה.“

להוריד את חגורת השומן והניקל ה-נוצץ, להחליף את הצמיגים המשומ-שים והזקנים ולעשות ערווי-בגזין כללי.“
ואז ?

סיפרו האוטוביוגרפי הנפלא „לך הקלאץ - לך הדרך“ של יוסף וייצ-מן, מי שהיה מפקד חיל-התחבורה, מסתיים במילות הנפלאות שאומר וייצמן בטלפון לאשתו: „אני נמצא במוסך... אני עושה אוברול... אינני יודע באיזה שעה אחזור...“
איש לא ידע מתי, אם בכלל, יחזור וייצמן. אשתו חיכתה, הילדים בכו, העם ציפה; אך וייצמן בחר שוב להפ-תיע - השבוע הכריז במפתיע כי הוא חוזר.
מדוע, וייצמן, מדוע עכשיו? - שאלנו אותו.
„המדינה נמצאת במצב מוזר. הכל תקין, העם נפלא - צריך רק לתת גז ולנסוע; אך אין מי שילחץ על ה-דוושה.“
ומה צריך לעשות ?

סידרת מאמרים רציניים

א. המהומות ביהודה ושומרון

ברור לכל שנפילת אנגולה בידי הרוסים נתאפשרה ב„זכות“ מבוכתו של קיסינג'ר, פחדיו של סורד והיסור-סיו של הקונגרס.
אך ניתוח קר ורצינונאלי, ללא רגשות שאינם רלוונטים, מביא אותנו לשאלה - מניין אותם מבוכות, היסוסים ו-פחדים ?

אותם פרשנים המנסים לתלות את המהומות ביהודה ושומרון בפסק דינה של השופטת הירושלמית או בהתנח-לויות או ב„התעוררות הלאומית“ של הערבים. עושים מלאכה קלה, שאם הו-נאה אין בה הרי כולה תמימות.

ואין ספק - מגעיהם של קיסינג'ר, פורד ושל הקונגרס עם יצחק רבין, הן כשגריר והן כראש ממשלה, הם שיצרו זאת והביאו, בעקיפין או במי-שריו, לנפילת אנגולה.

שהרי העובדה המודקרת לעיני כל היא שחולשת הממשלה, וראש הממ-שלה בראשה, היה היא הפירצה ה-קוראת ל„גנב המהומות“ להשתולל.

ג. כשלון מכבי ת"א

לאחר כשלון מכבי ת"א במשחקי גביע אירופה בכדורסל נטו רבים ו-טובים להאשים בכך את המאמן ה-אמריקאי הצעיר פרד דוולילי.
גכון אומנם שדוולילי הדינמי עשה שגיאות, ואפילו קשות, פה ושם. אך האם היה די באלו בלבד כדי להביא לכשלון ?
לא. היה זה שוב ראש הממשלה ש-הוכיח קוצר ראות מדינית וחברתית ובמקום לעודד את הקבוצה הלך לראות כדורגל.

שאלו לא בימי גולדה, לא בימי בן-גוריון ואפילו לא בימי שרת או אשכול ארעו מהומות שכאלו - אלא דווקא תחת שלטונו של רבין.

ד. נו, הבנתם ?

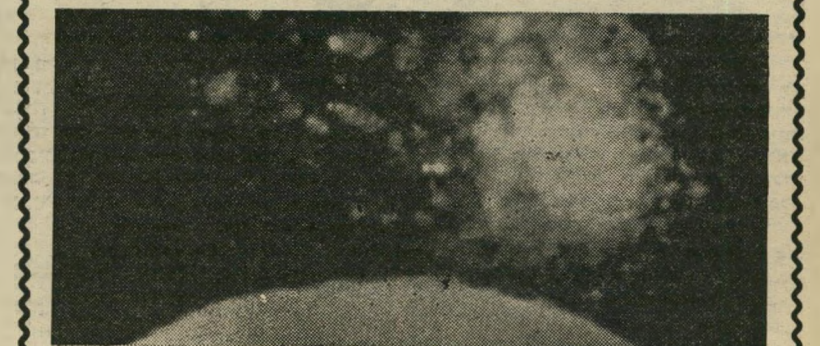
להבדיל

אחרי ששלושת הערבים הכלואים בשרפו, אמרתי לכל מיני חברים שלי: „אבל זה הרי מה שלימדו אותנו בבית ספר - שהגרמנים כלאו יהודים והם בשרפו.“

זכרונות נבג ישראל:

פוגרום וליקחו

המיקרה אירע במושבה קטנה ושלוה של חיידיקי גריפה, אי-שם בסמוך לוושט. היה זה ערב-שבת ואני שטתי לי בצינורות-הלימפה בתיקווה לדוג איזה דג או שניים לארוחת-הערב, והייתי שמח וטוב-לב. לפתע הגיח מולי סטרפטומיציין ענק ובעט בי בקרסול תוך קריאה „חיידיצ'ק עלוב“ (כינוי-גנאי שתרגומו: חיידיקון).
היתה זו הפעם הראשונה שבה נתקלתי בתופעת האנטיבייטיקה.

ענן אבק מבשר רעות
הסטרפטומיצינים באים! הסטרפטומיצינים באים!

הדבר גרם לי הלם קשה. החלטתי לעזוב הכל, ולהתמסר לפעילות ציבורית למען אחי החיידיקים. עובתי את הלימפה, ולמרות תחנוני הורי עליתי לגרון, ושם ייסדתי את מדינת החיידיקים.